

Když však procházel těsně kolem ní, znovu se zastavil. Shlédl na ni ze své výšky, modré oči podlité krví a v dechu pach kouře.

Před pouhými několika okamžiky viděla Iris mezi Romanem a jeho otcem určitou fyzickou podobu. Když mu ale teď oplácela upřený pohled, s téměř bolestivou úlevou musela uznat, že Roman Carver Kitt se muži, který ho zplodil, nepodobá vůbec v ničem.

„O moc déle už se za vašimi sukněmi skrývat nemůže, slečno Winnowová,“ prohlásil, jako by rozhodně odmítal oslovovat ji Kittová. „Až ho dnes večer uvidíte, vyřídte mu, že s ním potřebuji mluvit. Že si s jeho matkou přejeme, aby se vrátil domů. Že mu to, co udělal, dokážu odpustit.“

Iris měla dvě vteřiny na to se rozhodnout, s jakými slovy ho vyprovodí. Dvě vteřiny, a přestože by ze všeho nejradši nechala pana Kitta tápat v naprosté tmě, věděla také, že tenhle muž je dostatečně mocný a odhodlaný, aby dokázal Romana přivést domů.

„Není tady,“ řekla.

„Tak kde se tedy zdržuje?“

„Není v Oathu.“

Obočí pana Kitta vystřelilo vzhůru, ale vzápětí se zdálo, že Irisina nevyřčená slova začíná chápat. „Musíte ho vážně moc milovat, slečno Winnowová. Když jste ho nechala v Avalonské Stráni, abyste si zachránila vlastní kůži.“

Odkráčel od ní a konečně vyšel z jejího bytu.

Pobledlá, roztřesená Iris ho sledovala pohledem, dokud se nerozplynul v bouřce, ale jeho kolínská spolu s kouřem z doutníku se dál vznášela ve vzduchu, jako by ji chtěla zadusit. V očích ji pálily slzy. Slzy, vztek a výčitky, které ji propichovaly jako nůž pronikající až ke kostem.

Chvilí ještě počkala, než zavřela a zamkla dveře, a potom se pomalu svezla na kolena.

✦ Každý příběh má dvě strany ✦

Drahý Kitte,

stává se ze mě holka plná lítosti a výčitek.

Každé ráno se probudím z šedivého, bezesného spánku a vzpomenu si na tebe. Přemýšlím, kde asi jsi. Jestli jsi zraněný, hladový nebo máš strach. Přemýšlím, jestli jsi na povrchu země či pod ní, jestli tě Dacre připoutal k samotnému srdci své podzemní říše, tak hluboko, že nemám nejmenší šanci tě tam najít.

Kéž bych se tě toho dne pevněji držela. Měla jsem zůstat po tvém boku, když ses pokoušel pomoci těm vojákům na kopci. Neměla jsem dopustit, aby nás ten plyn od sebe oddělil. Měla jsem tušit, že jsi to nebyl ty, ale můj bratr. Kdybych bývala udělala alespoň jednu z těchhle věcí, byli bychom pořád ještě spolu.

Dveře bytu se otevřely.

Iris přestala ťukat do stroje a zadržela dech. Když poznala zvuk Forrestových kroků, spěšně vyskočila z podlahy, aby vyšla z ložnice a přivítala ho.

Právě si z kabátu i z bot sklepával dešťové kapky. Už se blížil večer a Iris neměla tušení, kde mohl celý den být. Nenáviděla, že jí tím strhl pomyslný strup na napůl zhojené ráně v duši – všechny ty hodiny čekání, kdy se jejich matka vracívala pozdě domů, všechny ty chvíle, kdy se o ni Iris tiše strachovala, ale nic s tím neudělala.

A přece jedné věci litovala Iris ještě víc.